

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.169 van 1 juli 2003
in de zaak A. 125.211/VII-27.510**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 8 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. DE PAEPE, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij heeft op 21 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet).

1.2. Verzoeker werd op 27 september 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord. Op deze zitting werd de uitbreiding naar artikel 2, 4/ gevraagd.

1.3. Op 22 november 2001 verleende de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker, op grond van de volgende overwegingen:

"1. Nopens de ontvankelijkheid

De verzoeker bewijst zijn Pakistaanse identiteit niet. Verzoeker kan evenwel geen redenen aangeven waarom hij geen identiteitsdocumenten kan neerleggen uit Pakistan en dit niettegenstaande hij er student was in een hogeschool en afkomstig is van een gerespecteerde familie (zie attest PSP).

Het stuk 2 (van de stukken neergelegd ter zitting) werd opgemaakt met de het oog op het voorgenomen huwelijk. Het betreft een onder ede afgelegde verklaring van twee derden voor het Vredegerecht van Gent en de homologatie door de rechtbank van eerste aanleg te Tournai. Dat enerzijds dit document werd opgemaakt met een specifiek doel en dan ook daarvoor dienstig is en anderzijds verzoeker ter zitting niet aannemelijk kan maken dat hij in de onmogelijkheid is Pakistaanse identiteitsdocumenten te bekomen.

Verzoeker legt een lidmaatschapskaart neer van de PPP (Pakistan Peoples Party). Dit document werd afgeleverd door een privé organisatie en kan niet weerhouden worden als officieel bewijs van identiteit;

Verzoeker legt in stuk 9 een aantal stukken neer waaronder een bewijs van de opticien, waaruit blijkt dat hij op 1 oktober 1999 op het Belgische grondgebied verbleef.

Verzoeker is sedert 1997 bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend (zie onder meer stuk 1 en 10) en verder bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het gemeentebestuur en het OCMW van Gent.

Verzoeker voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvereisten van de wet van 22 december 1999.

2. Nopens de regularisatiecriteria (volgens de aanvraag) van artikel 2,2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Voor zover als nodig:

Verzoeker motiveert zijn onmogelijkheid tot terugkeer naar Pakistan op een uiterst summiere wijze (zie stuk 3 van de stukken neergelegd ter zitting). Verzoekers asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard op 1 oktober 1997.

Verzoeker toont niet aan dat de leden van de PPP of van de studentenbeweging binnen deze partij de PSF (People Student Federation), niet naar Pakistan terug kunnen keren om redenen buiten hun wil om. De verschillende mensenrechtenrapporten maken in dit verband evenmin verontrustende meldingen (zie Amnesty International en Human Rights Watch over Pakistan). De PPP neemt immers deel aan de verkiezingen, houdt openbare vergaderingen en is vertegenwoordigd in het Pakistaanse parlement. Verzoeker bevestigt dit ter zitting.

In overeenstemming met de zienswijze van het onderzoekssecretariaat, toont verzoeker niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert van terugkeer naar Pakistan.

Verzoeker vraagt uitbreiding van regularisatieaanvraag naar criterium 2,4/

3. Nopens artikel 2,4/, met name humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in het land

Voor zover als nodig:

Verzoeker verklaart in 1997 in België te zijn toegekomen en heeft asiel aangevraagd die onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker heeft geen wettig verblijf in België in de zin van artikel 9,9/ daar zijn asielaanvraag onontvankelijk was.

Verzoeker verkreeg een bevel om het land te verlaten.

Verzoeker heeft geen kennis van het Nederlands. Ter zitting blijkt dat niettegenstaande verzoeker een relatie heeft met een Franstalige Belgische hij eveneens slechts enkele noties heeft van het Frans. Hij spreekt Engels met zijn omgeving. Verzoeker heeft zich wel ingeschreven voor taallessen.

Verzoeker is actief op de arbeidsmarkt sedert 2001 (zie bijkomende stukken, arbeidscontracten)

Verzoeker heeft een vriendenkring opgebouwd. Hij heeft een relatie met een Belgische onderdaan met het oog op een huwelijk. Er is nog geen datum vooropgezet en beide partners wonen in verschillende steden.

Om deze redenen:

acht de derde Kamer van de Commissie voor Regularisatie de voorwaarden om het verblijf te regulariseren niet verenigd. Met unanimititeit wordt een ongunstig advies verstrekt voor de regularisatie van het verblijf van de heer M. A. op basis van artikel 2.4/ van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;"

1.4. Op 26 februari 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

De 3e Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door u ingediend bij de Burgemeester te GENT, op 21/01/2000 en dat het nummer 90002000012100212 draagt.

Ik heb beslist dit ongunstig advies van de Commissie voor Regularisatie toch te moeten volgen. De door u en uw raadsman aangebrachte bijkomende elementen zijn niet van aard om van het ongunstig advies af te wijken.

Het schrijven van 22 januari ll. stelt dat u niet akkoord kan gaan met het ongunstig advies van de 3e Kamer van de Commissie voor Regularisatie met betrekking tot het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999.

De genoemde 3e Kamer diende vast te stellen dat u niet voldoet aan een der drie mogelijke verblijfsvoorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999. Verzoeker die zich beroept op het artikel 2, 4/ van deze wet, dient eveneens aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ te voldoen.

Het schrijven van 22 januari ll. stelt dat de 3e Kamer geen rekening heeft gehouden met uw relatie met Mevrouw V..

Dit is zeker niet correct. In de conclusie stelt de 3e Kamer van de Commissie voor Regularisatie uitdrukkelijk dat u een relatie hebt met Mevrouw V., en dat u beiden de intentie zou hebben te huwen. De Commissie voor Regularisatie merkt impliciet op, op basis van uw beider talenkennis, dat communicatie tussen u beiden niet vanzelfsprekend zal zijn, maar gaat niet zo ver het reële bestaan van deze relatie in vraag te stellen.

Wel kan worden vastgesteld dat u niet met elkaar samenwoont, dat u zelfs in een andere stad woonachtig bent. Dat, gezien ook op andere vlakken onvoldoende elementen voorliggen waaruit in combinatie met de beoordeling op vlak van het artikel 9, 9/ van genoemde wet niet kan worden besloten dat u duurzame sociale bindingen hebt ontwikkeld, u geen feitelijk gezin blijkt te vormen met Mevrouw V.. Dat het gegeven dat u feitelijk samenwoont een belangrijk element is in deze beoordeling.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 beschikt u over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.

(...).".

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Eerste middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991); van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); van de artikelen 2, 2/ en 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, van het gelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekers raadsman dd. 22.01.2002 de Minister van Binnenlandse Zaken een aangetekend schrijven liet geworden waarin een aantal opmerkingen aangaande het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2002 werden uiteengezet. Daarnaast werden bewijsstukken neergelegd aangaande verzoekers duurzame relatie met mevrouw V. (cf. stuk 5).

Dat door de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002 niet afdoende werd gemotiveerd waarom de opmerkingen aangaande het door de Commissie voor Regularisatie verleende advies en de overtuigingsstukken, niet werden weerhouden als bewijs van het bestaan van duurzame sociale bindingen of humanitaire redenen in hoofde van verzoeker.

Dat aan het schrijven ondermeer bewijsstukken aangaande verzoekers duurzame relatie met mevrouw Verplancken werden toegevoegd. Dat deze stukken duidelijk het bewijs zijn van het bestaan van duurzame sociale bindingen of humanitaire redenen in hoofde van verzoeker.

Dat door de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002 niet afdoende werd gemotiveerd waarom verzoekers duurzame relatie met een Belgische onderdaan niet werd weerhouden als bewijs dat verzoeker beantwoordt aan het art. 2,4/ van de Regularisatiewet.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door geen grondige toetsing door te voeren van de bewijsstukken van verzoeker, aangaande zijn duurzaam verblijf in België, aan de art. 2,4/ van de Regularisatiewet.

Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op grond van het artikel 2,2/ van de Regularisatiewet.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker niet aantoonst dat hij omwille van zijn PPP-lidmaatschap of lidmaatschap van de studentenbeweging binnen deze partij onmogelijk naar zijn land terug kan.

Dat verzoeker in eerste instantie dienaangaande opmerkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken in een vroegere beslissing wel heeft geoordeeld dat, gezien de actuele onveilige toestand, een PPP-lid onmogelijk naar Pakistan terug kan daar een terugkeer voor deze schending inhoudt van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 geschonden wordt. (Artikel 3 EVRM stelt dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.") (cf. Ministeriële beslissing dd. 17.01.2002 inzake Nazar Ali, stuk 6).

Dat door in gelijkaardige omstandigheden een verschillende beslissing te nemen - in casu oordeelde de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, dat PPP-leden zonder enig probleem kunnen terugkeren naar Pakistan - het gelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Dat verzoeker voorts mensenrechtenrapporten als bewijs neerlegt waaruit blijkt dat PPP-leden in Pakistan wel degelijk nog vervolgd worden door de Pakistaanse autoriteiten (cf. www.ppn.org.pk: "Summary of the State Department Human Rights Report for Pakistan by the US Government 2000 ; Schrijven van Fauzia Wahab (PPP) dd. 15.08.2000 gericht aan Mrs Mary Robinson, UNCHR ; "Cases under the national accountability bureau ordinance 1999 against members of the PPP" cf. stuk 7).

Dat dient vastgesteld te worden dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, onterecht stelde dat verzoeker niet aantoonst dat hij omwille van zijn PPP-lidmaatschap of lidmaatschap van de studentenbeweging binnen deze partij onmogelijk naar zijn land terug kan.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, de motiveringsplicht schendt.

Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag eveneens indiende op grond van het artikel 2,4/ van de Regularisatiewet. Dat verzoeker sedert 1997 onafgebroken in België verblijft waardoor hij voldoet aan minstens één van de niet-cumulatieve voorwaarden van het artikel 9,9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Dat verzoeker de status van vluchteling in België heeft aangevraagd en derhalve wettig in België verbleven heeft.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste van artikel 2,4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, daar humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen ontbreken. Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing dd. 26.02.2002 stelt dat verzoeker niet samenwoont met verzoekster en derhalve geen feitelijk gezin vormt.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, bij de beoordeling van de regularisatieaanvraag van verzoeker een aantal feiten over het hoofd heeft gezien waardoor de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting geschonden werd.

Dat verzoeker verwijst naar het schrijven dd. 22.01.2002 van zijn raadsman met in bijlage de getuigenissen waaronder de verklaring van zijn vriendin, mevrouw V. S., die stelt dat zij een intieme relatie heeft met verzoeker en dat zij in het weekend altijd samen zijn en wonen. Verzoekers relatie wordt bevestigd door getuigenissen van talrijke vrienden, familieleden en kennissen die bevestigen dat verzoeker in het weekend samen is met zijn vriendin en dat verzoeker steeds aanwezig is op de familiefeesten van zijn vriendin (cf. stuk 5).

Dat deze getuigenissen voor zich spreken.

Dat door de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, bij de beoordeling van verzoekers regularisatieaanvraag onvoldoende werd rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande zijn relatie met zijn vriendin, mevrouw V. S. bij zijn regularisatieaanvraag en in het schrijven dd. 22.01.2002.

Dat derhalve de bestreden beslissing dd. 26.02.2002 niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting schendt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 19.02.2002 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte.

Dat ten slotte dient vastgesteld te worden dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk zelfs blijkt dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden: "Voor de aanvragers die door hun verblijfsduur tussen de eerste en de vierde categorie vallen, zal hun situatie met voldoende soepelheid worden beoordeeld om ernstig onrechtvaardige situaties te vermijden"... " (cf. Parl. St. Kamer, 234/005, p. 13, stuk 8). Bovendien dient te worden rekening gehouden met de "concrete toestand van de vreemdelingen en dienen de humanitaire redenen geval per geval te worden beoordeeld" " (cf. Parl. St. Kamer, 234/001, p. 8 en 12, stuk 9)

Dat geenszins kan vastgesteld worden dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 22.11.2001 overneemt en volgt, bij de behandeling van verzoekers regularisatieaanvraag enige soepelheid aan de dag legde en rekening hield met de concrete toestand van verzoeker, namelijk zijn jarenlange verblijf in België waar hij de nodige inspanningen doet om zich te integreren en te overleven, zijn onmogelijkheid naar Pakistan terug te keren, zijn integratie en zijn duurzame relatie met zijn vriendin, mevrouw V. S., in België.";

2.1.2. Overwegende dat uit het advies van de Commissie voor regularisatie, waarvan de overwegingen door de Minister van Binnenlandse Zaken werd onderschreven en als de zijne overgenomen, blijkt dat verzoeker niet het bewijs levert van zijn Pakistaanse nationaliteit; dat artikel 9, 9/ van de Regularisatiewet bepaalt dat het bij de aanvraag gevoegde dossier een kopie van de vereiste identiteits- en reisdocumenten dient te bevatten, namelijk het paspoort met, in voorkomend geval, een visum, en bij ontstentenis hiervan, elk ander document waaruit de identiteit van de aanvrager kan worden vastgesteld; dat onder meer aan deze voorwaarde dient te worden voldaan alvorens de aanvraag kan worden getoetst aan de regularisatiecriteria; dat verzoeker nergens aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat hij zijn identiteit niet bewijst; dat verzoekers kritiek op de in de beslissing ten overvloede vermelde regularisatiecriteria geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de aanvraag niet ontvankelijk is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

" Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het proportionaliteitsbeginsel,

Dat verzoeker sedert 1997 in België verblijft.

Dat verzoeker in België een verloofde heeft, mevrouw S. V., met wie hij in het weekend samenwoont (cf. stuk 5, getuigenissen van mevrouw S. V.).

Dat op 8 juli 2002 verzoeker per gewone post kennis kreeg van de negatieve beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 26.02.2002 aangaande zijn regularisatieaanvraag (cf. stuk 1) waardoor hem het bevel wordt gegeven het land te verlaten.

Dat evenwel de ministeriële beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in strijd is met het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en met het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

"Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz.. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door art. 8 E. V.R.M. gewaarborgd gezins- en familieleven"(R.v.St, 22/10/1986, TVR, 1987, Nr. 44, p 27 e.v.)

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling, zijn levenspartner en kind.

Dat die belangenafweging voor het geval van verzoeker niet is gebeurd, en dat het belang van de Staat bij een verwijdering uiterst miniem is in vergelijking met de schade die aan verzoeker en zijn vriendin in België wordt berokkend.

Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en met het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht zijn tussen de verschillende belangen.

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker - die een recht op verblijf in België definitief wordt geweigerd - voor een onbepaalde duur zal gescheiden worden van zijn levenspartner met wie hij een duurzame relatie heeft en met wie hij in België in het weekend samenwoont, waardoor zij emotionele, psychische en financiële schade lijden.

Dat derhalve deze gevolgen in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 E.V.R.M. Dat in geen enkel geval door verweerder het recht op een privé-en gezinsleven gerespecteerd wordt.

Dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het art. 8 van het E.V.R.M.";

2.2.2. Overwegende dat, verwijzend naar hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet, de omstandigheid dat verzoeker een relatie heeft, geen afbreuk doet aan het feit dat de aanvrager dient te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 van de Regularisatiewet; dat nu verzoeker niet betwist dat hij hier niet aan voldoet, het tweede middel evenmin gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een juli tweeduizend en drie, door:

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.